

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/44492 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 30 mei 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 mei 2008, verzonden op 2 juni 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd als grief twee kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.

2.2. In de eerste grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte is voorbijgegaan aan de door haar aangevoerde beroepsgrond dat zij in aanmerking komt voor toelating op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

2.3. In haar beroepschrift van 17 juli 2006, alsmede de daarin ingelaste zienswijze van 10 april 2006, is de vreemdeling opgekomen tegen de weigering haar op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning te verlenen. De rechtbank heeft, in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, niet op deze beroepsgrond beslist. De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.4.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenote behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd, dan wel is nagereisd binnen

drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.

2.4.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling en haar echtgenoot niet dezelfde nationaliteit bezitten. Derhalve heeft de minister terecht overwogen dat de vreemdeling reeds daarom niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

2.5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 30 mei 2008 in zaak nr. 07/44492;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. C.H.M. van Altena en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

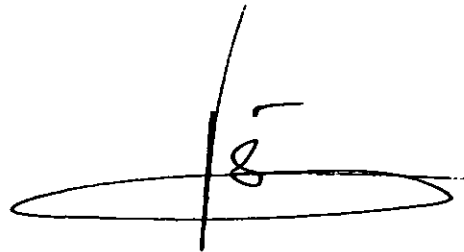
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 november 2008

284-574.

Verzonden: 11 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak



Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 07/44492

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op,
van Wit-Russische nationaliteit,
V-nummer
eiseres,
gemachtigde: mr. M. Grimm, advocaat te Groningen,

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. E.B. Rijpma, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 24 en 25 april 2002 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft, na een tweetal ingetrokken beschikkingen de dato 7 februari 2003 en 26 mei 2005, bij beschikking van 23 mei 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepschrift van 19 juni 2006 heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres toegezonden en haar in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 1 mei 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

1.5. Bij uitspraak van 12 juni 2007, verzonden op 27 juni 2007, heeft de rechtbank het beroep van eiseres gegrond verklaard.

1.6. Verweerder heeft tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld.

1.7. Bij uitspraak van 22 november 2007 heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) het hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van de rechtbank

Zaaknummer: Awb 07/44492

blad 2

vernietigd en de zaak naar de rechtbank teruggewezen.

1.8. Op 22 april 2008 is de zaak wederom behandeld ter openbare zitting van de rechtbank. Eiseres is verschenen bij haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiseres heeft de volgende feiten en omstandigheden aan haar asielaanvraag ten grondslag gelegd. Eiseres heeft Wit-Rusland verlaten in februari 2002 vanwege problemen met haar vader. Die problemen zijn begonnen na haar huwelijk te op 20 januari 2000 met van Afghaanse nationaliteit. Eiseres durfde niet aan haar vader te vertellen dat zij een man afkomstig uit Afghanistan ontmoet had omdat haar vader van wie de broer tijdens de Afghaanse oorlog is gesneuveld, een afkeer had van Afghanen. Zij heeft haar vader pas, nadat ze in het geheim getrouwd was en toen zij zwanger was, over de ontmoeting verteld. Haar vader heeft haar daarop zo ernstig mishandeld dat zij bewusteloos raakte en in het ziekenhuis diende te worden opgenomen. In het ziekenhuis kreeg zij een miskraam. Na drie dagen in het ziekenhuis te hebben verbleven, werd zij ontslagen. Bij haar ontslag ontving zij een soort van uittreksel. Eiseres heeft geen aangifte van de mishandeling gedaan omdat dat volgens haar geen zin had en omdat het onmogelijk was om bescherming van de autoriteiten te krijgen omdat de vader van eiseres bij de politie werkte. Bovendien is het algemeen bekend dat de politie mensen in haar land van herkomst niet beschermt. Twee weken na haar ontslag werd eiseres weer in het ziekenhuis opgenomen. Eiseres is tijdens die opname vroegtijdig uit het ziekenhuis vertrokken omdat haar vader via haar oma achter haar verblijfplaats was gekomen en zij bang was dat hij haar zou meenemen. Eiseres heeft haar toevlucht gezocht bij haar man. Sindsdien hebben eiseres en haar man op verschillende adressen in gewoond. Steeds moesten zij vluchten voor de vader van eiseres die via zijn contacten meermaals achter het verblijfsadres kwam. Na twee jaar te zijn verhuisd van de ene naar de andere woning, besloot de man van eiseres om terug te gaan naar Afghanistan omdat de oorlog met de Taliban voorbij was. Daar verbleven eiseres en haar man in Op 16 februari 2002 werd de man van eiseres meegenomen. Op 17 april 2002 heeft de schoonvader van eiseres haar opgehaald en naar haar man gebracht. Met een auto zijn zij naar Iran gebracht. Van Iran zijn zij per vliegtuig gereisd naar een voor eiseres onbekende plaats. Daar stond een man op hen te wachten aan wie haar man de paspoorten heeft gegeven. Zij zijn met de auto verder gereisd en zijn na zeven of acht uur op 22 april 2002 in Nederland aangekomen. Eiseres heeft nog steeds littekens op haar armen, haar rechterbeen, haar lip en haar hoofd als gevolg van de mishandeling. Verder heeft zij te kampen met knieklachten, ziekte en ontstekingen, heeft zij nog een miskraam gekregen en heeft zij een bloeding gehad.

2.2. Bij zijn besluitvorming heeft verweerder betrokken dat er sprake is van omstandigheden als genoemd in artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) en voorts dat er geen positieve overtuigingskracht uitgaat van het asielaanvraag van de eiseres. Verweerder heeft hiertoe het volgende overwogen. Eiseres heeft toerekenbaar onvoldoende documenten overgelegd ter staving van de door haar gestelde identiteit, nationaliteit en reisroute. Eventuele medische en/of geheugenproblemen doen niet af aan de op eiseres rustende verplichting om documenten over te leggen. Het is niet aannemelijk dat eiseres geen enkel indicatief bewijs

Zaaknummer: Awb 07/44492

blad 3

van de reis van Wit-Rusland naar Afghanistan en van haar reis van Afghanistan naar Nederland kan overleggen, noch dat zij in staat is om gedetailleerde, coherente en verificerbare verklaringen over de reisroute te geven. De verklaringen van eiseres dat haar echtgenoot de reis heeft geregeld, dat zij de hele reis heeft geslapen en dat zij van haar echtgenoot niet om zich heen mocht kijken, worden als onvoldoende van de hand gewezen. Van een persoon die verklaart een dergelijke reis te hebben gemaakt, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat informatie kan worden verschaft over eenvoudige zaken als de luchtvaartmaatschappij waarmee zij heeft gevlogen en de plaats of het land waar zij met het vliegtuig is geland. Voorts hebben eiseres en haar echtgenoot onderling tegenstrijdige verklaringen afgelegd. De echtgenoot van eiseres heeft tijdens het eerste gehoor verklaard dat vanaf Mashad in het vliegtuig een reisagent naast hen zat. Eiseres heeft tijdens het eerste gehoor echter verklaard dat zij tijdens de vlucht door niemand zijn begeleid. Gelet op de ingevolge het beleid geldende bewijlastverdeling, was verweerder niet gehouden om eiseres met deze tegenstrijdigheden te confronteren. Tenslotte geldt dat de omstandigheid dat eiseres een op 7 april 2003 gedateerd identiteitsdocument heeft overgelegd, waarop vermeld staat dat het is afgegeven aan haar vader om aan te tonen dat hij werkzaam is als inspecteur bij de paspoort- en visumdienst van het districtsbestuur van Binnenlandse Zaken in n de rang van majoor bij de politie, niet afdoet aan het toerekenbaar niet overleggen van documenten ter staving van de gestelde reis dan wel het toerekenbaar niet overleggen van het gebruikte grensoverschrijdingdocumenten. Voorts meent verweerder dat de verklaringen van eiseres over de totstandkoming van het overgelegde document, alsook over de wijze waarop zij hierover beschikking heeft gekregen vaag en summier zijn. Aan dit document kan geen betekenis worden toegekend. Verder kan, rekening houdend met hetgeen bekend is over de werking van het geheugen in stressvolle situaties, niet gevolgd worden dat eiseres in het geheel geen adresinformatie kan verschaffen over de plaatsen waar zij in de bedoelde periode verbleven heeft. Dit kan evenmin de onderling tegenstrijdige verklaringen van eiseres en haar echtgenoot over de frequentie van de verhuizingen en over het aantal personen waarmee zij woonden, verklaren. Onverminderd geldt dat eiseres vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode waarin zij vele malen zou zijn verhuisd. Op grond daarvan kan aan deze verhuizingen geen geloof worden gehecht. Ook hier geldt dat verweerder op grond van het beleid niet gehouden was om eiseres met deze tegenstrijdigheden te confronteren. Voorts overweegt verweerder dat de mishandeling van eiseres door haar vader geen aanknopingspunt heeft met één van de in het Vluchtelingenverdrag genoemde vervolgingsgronden. Verder is het niet aannemelijk dat haar vader haar verblijfplaats heeft achterhaald en om die reden evenmin dat hij die in de toekomst wel zal achterhalen, nu niet uitgegaan kan worden van de verklaringen van eiseres over de gestelde verhuizingen. Daarbij komt dat eiseres in de zienswijze, anders dan door de mogelijkheid van strafvervolging van haar vader te benadrukken, niet gemotiveerd is ingegaan op hetgeen in het voornemen is overwogen over de mogelijkheid om aangifte te doen van gezagsmisbruik door de politie. Blijkens het "Country Report on Human Rights Practises" van 2004, onderdeel d, bestaat de mogelijkheid om van het gezagsmisbruik van de politie aangifte te doen bij de openbaar aanklager, waarna strafvervolging kan volgen. Eiseres kan derhalve tegen de problemen met haar vader de bescherming van de Wit-Russische autoriteiten inroepen. Eveneens kan zij zich aan zijn invloedssfeer onttrekken door zich in een ander deel van Wit-Rusland te vestigen. Ten slotte is gesteld noch gebleken dat eiseres niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning regulier, alsook dat niet aannemelijk is geworden dat van de echtgenoot en de kinderen niet gevergd zou kunnen worden dat om zich in Wit-Rusland te vestigen. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen komt eiseres niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid onder a, Vw 2000. Eiseres heeft voorts niet aannemelijk weten te maken dat zij bij terugkeer in het land van herkomst te vrez

heeft voor een behandeling in strijd met artikel 3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en kan zij derhalve aan artikel 29, eerste lid onder b, Vw 2000 geen grond voor verblijfsaanvaarding ontleen. Verder heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat er in weerwil van het tijdsverloop, tussen de mishandeling (januari 2000) en haar vertrek uit Wit-Rusland (februari 2002) een verband is. Daarmee wordt niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid dat is neergelegd in paragraaf C1/4.4.2.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Omstandigheden die na het vertrek uit het land van herkomst zijn ontstaan en derhalve geen verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst kunnen geen aanleiding geven tot verblijfsaanvaarding op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Op grond hiervan kunnen de omstandigheden dat eiseres alleen haar gezin heeft en dat er sprake is van een aantal afwijzingen, die telkens op een andere manier gemotiveerd werden, niet leiden tot een verblijfsaanvaarding. Aan de gestelde verhuizingen wordt bovendien geen geloof gehecht, op grond waarvan een doorlopend trauma niet aannemelijk is geworden. Verder overweegt verweerder dat alleen artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, Vw 2000 in verband met artikel 8 EVRM kunnen leiden tot een verblijfsvergunning asiel. Eiseres voldoet niet aan de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 neergelegde voorwaarde dat zij dient te beschikken over dezelfde nationaliteit als haar echtgenoot. Ten slotte faalt het beroep op artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (Awb). Eiseres is door de omstandigheden dat in het kader van de behandeling van haar asielaanvraag tweemaal eerder een beslissing is genomen die later is ingetrokken, alsook dat de beslissingen deels anders zijn gemotiveerd, niet zodanig in haar belangen geschaad dat afwijking van de beleidsregel gerechtvaardigd is.

2.3. Eiseres heeft zich in de gronden van beroep op het standpunt gesteld dat haar aanvraag ten onrechte is afgewezen. De bestreden beschikking is in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. Ter toelichting heeft eiseres het volgende aangevoerd. Eiseres meent dat er in haar geval geen sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten. Bij haar vertrek naar Afghanistan had zij geen ander document nodig dan de toestemmingsverklaring van de Afghaanse ambassade. Voorts is de echtgenoot van eiseres, die dezelfde reisroute heeft afgelegd als eiseres, in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Het ontbreken van reisdocumenten is hem niet tegengeworpen, zodat dit ook niet aan eiseres kan worden tegengeworpen. Voor wat betreft de tegengeworpen tegenstrijdigheden, geldt dat haar echtgenoot heeft aangegeven dat de reisagent bij hem zat en dat eiseres om die reden van mening kan zijn geweest dat zij niet werd begeleid. Eiseres wijst in dit verband op haar gezondheidstoestand ten tijde van de reis, daarna en in feite ook nu nog. Op grond hiervan is het onjuist en onzorgvuldig om eventuele tegenstrijdigheden alsnog aan eiseres tegen te werpen. Voorts bestrijdt eiseres dat haar asielaanvraag voor ongeloofwaardig dient te worden gehouden. Hiertoe overweegt zij het volgende. Een eerdere beschikking is ingetrokken, blijkens de intrekkingmemo d.d. 28 oktober 2004, omdat deze zou zijn gebaseerd op tegenstrijdige verklaringen, die deels betrekking hebben op bijzaken. Verweerder is ten minste gehouden om deze bijzaken te duiden. Verder heeft eiseres vanuit haar gezichtspunt, in feite hetzelfde verklaard over het verblijf in Wit-Rusland als haar echtgenoot. Daarbij dienen haar labiele geestelijke toestand, haar gezondheidsproblematiek en de traumatiserende gebeurtenissen in aanmerking te worden genomen. Voorts is het in strijd met "fairness", derhalve in strijd met artikel 2:4 Awb, dat zij niet is geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van haar echtgenoot. In dit verband wijst eiseres er op dat de verklaringen van haar man over de verhuizingen niet ongeloofwaardig zijn bevonden door verweerder. Eiseres stelt verder dat het onthouden van adressen waar zij heeft verbleven geen prioriteit is geweest voor haar. Daarbij komt dat het evident is dat de gebeurtenissen in

Wit Rusland, alsmede de verhuizing naar Afghanistan en het leven aldaar, een groot trauma en geheugenstoornissen kunnen opleveren. Eiseres meent voorts dat het belangrijk is dat de afkeer van haar vader van Afghaanen, het verblijf in het ziekenhuis, de aanleiding hiervoor en het vervroegde vertrek uit het ziekenhuis omstandigheden zijn die op zich niet betwist zijn door verweerder en dat deze feiten ook in het verhaal van haar echtgenoot voorkomen. Eiseres is verder van mening dat strafvervolgning van haar vader na een klacht van haarzelf, voor eiseres niet zou betekenen dat zij zich beschermd zou voelen. Dit heeft eiseres ook aangegeven tijdens haar nader gehoor in 2002. Voorts is er een identiteitsdocument d.d. 7 april 2003 overgelegd waarvan de authenticiteit, noch de inhoud is betwist door verweerder. Eiseres stelt zich op het standpunt dat niet uit te leggen valt dat haar echtgenoot een verblijfsstatus heeft op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 en zij niet. Eiseres heeft weliswaar een andere nationaliteit dan haar echtgenoot maar een deel van het vluchtverhaal is gelegen in haar land van herkomst. Van belang is hierbij dat eiseres en haar echtgenoot steeds samen zijn geweest. Er is ten onrechte geen juiste belangenafweging gemaakt. Verweerder had gebruik moeten maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid dan wel zijn discretionaire bevoegdheid. Bovendien wijkt de beschikking af van het voornemen. Verweerder voert aan dat eiseres in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning regulier en dat haar echtgenoot en kinderen zich zouden kunnen vestigen in Wit-Rusland. Deze wending in het verhaal is te laat opgeworpen en geeft bovendien geen pas. Voorts is de bestreden beschikking volgens eiseres in strijd met het evenredigheidsbeginsel. Eiseres meent verder dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, nu eiseres bij terugkeer in een isolement zal komen te verkeren. Eiseres beroept zich verder op artikel 8 EVRM aangezien gezinsleven noch in Wit-Rusland noch in Afghanistan mogelijk is. Verweerder had moeten bezien of voortzetting van het gezinsleven buiten Nederland mogelijk is. Eiseres doet ten slotte een beroep op artikel 4: 84 Awb. Bijzondere omstandigheden zijn gelegen in het feit dat vanaf 2002 verweerder tot twee maal toe de uiteindelijke beslissing heeft ingetrokken en dat de intrekkingen gezien de intrekkingenmemoranda hun oorzaak vonden in motiveringsgebreken van verweerder. Eiseres is door de lange beslisduur wel degelijk in haar belangen geschaad.

Beoordeling van het beroep

2.4. In haar uitspraak van 22 november 2007 heeft de ABRS bepaald dat de rechtbank ten onrechte haar oordeel dat het besluit van 23 mei 2006 is genomen in strijd met artikel 3:46 van de Awb heeft doen steunen op de omstandigheid dat de echtgenoot van eiseres een verblijfsvergunning asiel is verleend als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000. De ABRS heeft de aangevallen uitspraak daarop vernietigd en de zaak teruggewezen naar de rechtbank. De rechtbank zal derhalve, met inachtneming van hetgeen de ABRS heeft overwogen in haar uitspraak, opnieuw dienen te beoordelen of verweerder de aanvraag van eiseres terecht heeft afgewezen.

2.5. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c (c en d) Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van

humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; of

d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.6. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.7. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Wit-Rusland zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiseres persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.8. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt bij een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres geen documenten heeft overgelegd waarmee haar reisroute kan worden vastgesteld en voorts, dat dit aan eiseres valt toe te rekenen omdat zij geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over haar reis heeft afgelegd. De verklaringen van eiseres dat haar man de reis heeft geregeld, dat zij de hele reis heeft geslapen en dat zij van haar man niet om zich heen mocht kijken, kunnen hieraan niet afdoen, evenmin als de door eiseres gestelde medische en geheugenproblemen.

2.10. In het licht van het vorenstaande dient ingevolge artikel 31 Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 737, nr. 3, p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch mogen hierin geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.11. Verweerder heeft, naar het oordeel van de rechtbank, in de bestreden beschikking, in samenhang met het voornemen, afdoende gemotiveerd dat het asielrelaas van eiseres aan

deze eisen niet voldoet. Zo kan verweerder gevolgd worden in het standpunt dat de verklaringen van eiseres omtrent de frequente verhuizingen in Minsk die noodzakelijk waren in verband met de gestelde problemen met haar vader, zeer summier en vaag waren daar eiseres geen adressen kan noemen van woningen waar zij gewoond heeft, niet aan kan geven in welke wijken de woningen lagen en niet bij benadering kan vertellen hoe vaak zij in de desbetreffende periode is verhuisd. Hierbij heeft verweerder mogen laten meewegen dat de verklaringen van eiseres niet altijd strookten met datgene wat haar echtgenoot heeft verklaard over deze periode. Nu eiseres niet in staat is gebleken over de beperkte periode waarin zij zegt vaak van adres te zijn veranderd, relevante bijzonderheden te geven met betrekking tot de adressen, de verblijfsduur op de verschillende adressen en het aantal verhuizingen, heeft verweerder in redelijkheid mogen concluderen dat eiseres de veelvuldige verhuizingen niet aannemelijk heeft weten te maken. Bij haar oordeel in dezen betreft de rechtbank tevens het feit dat eiseres een op 7 april 2003 gedateerd document heeft overgelegd wat destijds afgegeven zou zijn aan haar vader en waaruit zou moeten blijken dat deze werkzaam is als inspecteur bij de paspoort- en visumdienst van het districtbestuur van Binnenlandse Zaken te [redacted] als majoor van politie. Nu eiseres tijdens de gehoren niet heeft kunnen verklaren waarom haar vader dit document zou kunnen hebben aangevraagd en hoe het vervolgens in haar bezit is gekomen, heeft verweerder aan dit document niet de waarde behoeven te hechten die eiseres er aan gehecht zou willen zien. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat het asielaanvraag met betrekking tot de veelvuldige verhuizingen van eiseres ongeloofwaardig is te achten.

2.12. Dit brengt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder terecht heeft aangenomen dat eiseres aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

2.13. Voorts is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eiseres niet verlangd kan worden terug te keren. De rechtbank begrijpt dat verweerder in de thans bestreden beschikking bij zijn oordeelsvorming heeft betrokken dat niet is uitgesloten dat de mishandeling door haar vader traumatiserend is geweest voor eiseres. Verweerder stelt echter dat er geen causaal verband is tussen voorgenoemde gebeurtenis en het vertrek van eiseres uit Wit-Rusland, aangezien zij na de mishandeling nog circa twee jaar in haar land van herkomst heeft verbleven. Nu eiseres niet aannemelijk heeft weten te maken dat er wel degelijk een verband bestaat, aan de gestelde verhuizingen uit vrees voor haar vader kan geen geloof gehecht worden, deelt de rechtbank het standpunt van verweerder, dat eiseres aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

2.14. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.15. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. L.W. Janssen en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. drs. P.C.J. Lindeijer als griffier op 30 mei 2008.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

2 JUN 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Advocatenkantoor

E. Van Twist & Walls

Mr drs E.W.B. van Twist
Mr drs J.M. Walls
Mw mr H.K. Westerhof
Mw mr C.E. Koopmans
Mw mr S. Zwiem

Advocaten & Procureurs

Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht
Telefoon 078 - 648 91 29
Telefax 078 - 648 93 69

Stichting Beheer Derdengelden
ABN AMRO 48.61.47.258

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Tevens per fax 070 365 1380, 10 blz.

c.c. IND Zwolle fax 038 8886 400

Inzake:
Procedurenr: n.n.b.
IND nr: 0204.25.8000
Dordrecht, 28 juni 2008

RAAD VAN STATE	
28 JUN 2008	
ZAAK NR:	200804945
JAAR:	P. de Bomm
BEHANDELD: OO:	PAR:

Appelschrift Asiel

Hoogedelgestreng college,

Door deze en derhalve tijdig binnen de wettelijke beroepstermijn stelt ondergetekende, mr drs J.M. Walls, advocaat en procureur, kantoorhoudende te 3311 BV Dordrecht aan de Wijnstraat 209, die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door

appellante, thans verblijvende te en domicilie kiezende ten kantore van haar gemachtigde, om dit appelschrift in te dienen en te ondertekenen en hoger beroep in te stellen, hoger beroep in tegen de uitspraak van 30 mei 2008, verzonden op 2 juni 2008, reg. nr. AWB 07 / 44492, (aangehecht), van de rechtbank 's-Gravenhage, vreemdelingenkamer, zitting houdende te Groningen.

De rechtbank heeft het beroep van appellante tegen de afwijzing van haar asielaanvraag ongegrond verklaard.

Verweerder ten deze is de Staatssecretaris van Justitie.

Appellante wenst tegen voornoemde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren:

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval overier de beroepsaansprakelijkheidsverzekering van de behandelend advocaat wordt uitbetaald.


Advocatenkantoor

Van Twist & Walls

Grief 1 (r.o. 2.12-2.14)

De rechtbank verzuimt te oordelen over de aanspraken die appellante maakt op toelating op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder e Vw.

Toelichting

Verweerder stelt (in r.o. 2.2. opgenomen) dat appellante niet in aanmerking zou komen voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder e Vw., zulks in reactie op de argumenten die appellante daaromtrent ontplooidde en op grond waarvan zij wel meent aanspraak te kunnen maken op toelating op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder e Vw. De rechtbank onthoudt ten onrechte zijn oordeel hieromtrent.

Grief 2

De rechtbank oordeelt ten onrechte dat het beroep ongegrond is.

Toelichting

Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis.

REDENEN WAAROM:

Appellante zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek:

1. Dit hoger beroep gegrond te verklaren;
2. De aangevallen uitspraak te vernietigen;
3. Het bepaalde in artikel 44 Wet RvS dan wel in artikel 42 Wet RvS toe te passen;
4. Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.


J.M. Walls, advocaat, bepaaldelijk gevolmachtigde